

Ἐστρεψεν ἢ φροντίσεια του κα ἔστρεψεν τὸ σπασί του
κα' ἔστρεψε κα' ἢ καρδιούλας του μέσ' αὐτὸ τὸ σκοπὸ του.
Στὸ φόρο παραστάθηκε καὶ πρὸς τὴν κόρη γνέφει.

στὴν κόρη τὴν περιήμνη τὴν καρνησολογοῦσα.

— Ὅρισε, κοπελοῦδι μου καὶ παραβαρεμένο,
τὰ λόγια σου ποὺ τὰ πετάς σὺν τὶς ματιές στη ρούχα,
σὸ σαφαντάδιπλο χορὸ ἀντάμα νὰ στρωποῦμε,
νὰ σφιζῶ τὸ κορμιάκι σου ὅσο ποὺ νὰ γκιοτέψης.
Ἐγὼ ἴμαι Μπεϊζαντέ παιδί καὶ Μπεϊζαντέ βλασπάρη
κα' ἔχω καὶ τρεῖς χρυσότρηγες ἀπὶ τὴν κεφαλή μου,
ἢ καὶ νὰν γιὰ τὶς ὀχτρετες, γιὰ τὰ κυλιάνια ἢ γυῖλλη
ἢ ἢ τρίτη ν' ἢ καλλίτερη τὶς πέδριδες νὰ πύνω,
κα' ἂν πάλι φέρει ὁ Γαριματῆς ἀπὶ σου νὰ νικῶς
ἔχω πολὺ νὰ δίνω σου φλουριάκι παιρικὸ μου.

Ὁ νιὸς γυρίζει ἀπὸ ξερὰ κα' ἀπὸ δεξιά ν' ἢ κόρη
σὺν τὰ πουλάκια τὰ θερετὰ ποὺ παίζουσι στὸ λειβάνι
στὴν πρώτη ὁ νιὸς ἔλιγυσε κα' ἢ κόρη ἀνασκοιμπώθη
καὶ πρὸς τὴ δευτερότορη πιασθήκασι στὴν ἀγκάλα.
Τὰ πόδια μετροδονζλόνονται κα' ἀντρεψέονται τὰ χέρια
κα' οἱ δὲ πλες φεύγουσι στρωπές σὺν τὰ φρεσὰ τοῦ μύλου.
Μ' ἀπάνου κεί ποὺ χόφουσι κα' ἀπάνου ποὺ γυρίζουσι
τὴς κόρης τὴς μαυρόκορης ἐκίστη τὸ πσιπέρη
καὶ πσανέ τὴς τὰ μαλλιά σῶμπως νὰ πύφη ἢ νύχτα
πάνου στὰ λόγγα τὰ διασὰ καὶ ε' ἄκουσα τὰ πλάγια.
Γυοιάστηκε ἢ κόρη κα' ἄλλωσε τὸ χέρι νὰ τὰ αἰσῆ
καὶ σπύζεται κα' ἢ τραχηλιὰ γάτωθε στὸ λαμπὸ τὴς
καὶ ἀνῆκεν ὁ κόρφος τὴς μὲ τὰ γλῶσσά του μῆλα,
τὰ μῆλα τὰ ροδόμῆλα τὰ δροσεροθεμένα.
Εἶδε τα ποὺ ξεπρόψυλαν ὁ νιὸς κα' ἐνοσπιεῖθη
κα' εἶδε τὴ μαύρη τὴν ἐλιά ὀποῦζε στὸ ξερβί τὴς
— Κόρη καὶ ποὺ τα πέτυχε τὰ μῆλα καὶ ποὺ τὰ βρεῖς :
— Βρε' ἄνομε, βρε' πύδρομε, βρε' κορησοκνηγῆση.
μορεῖ καὶ εἰ ποὺ χροῦσταγα νὰ σκίσης τὸ σκοπὸ μου,
νὰ ἴδης τὰ δυὸ τὰ μῆλα μου ποὺ τῶν φιλῶμένα
νὰ τὰ τρηγῆση ὁ ἄντρας μου, ὁ ἀμαπητικὸς μου ;
Γιὰ πάρε τώρα τὸ χορὸ, ἄλλοι καὶ μυροῦλλοι μου
εἰ νὰ τὰ κάμω τὰ φλουριά τὸν κόρφο μου σὺν εἶδες.

ΓΙΩΡΓΗΣ ΦΤΕΡΗΣ

ΞΑΝΑΤΥΠΩΘΗΚΑΝΕ

καὶ πουλιῶνται στὰ γραφεῖα μας ΜΙΑ ΔΡΑΧ-
ΜΗ (καὶ 1,25 γιὰ τὸ ἐξωτερικὸ) :

Ο ΕΜΠΟΡΟΣ ΤΗΣ ΒΕΝΕΤΙΑΣ τοῦ Σεξ-
πῆρου (μετάφρ. Ἀλέξ. Πάλλγ).

ΦΥΛΛΑΔΕΣ ΤΟΥ ΓΕΡΟΔΗΜΟΥ Ἀργύρη,
Ἐφταλιώτη.

ΑΘΡΩΠΙΝΟΣ ΜΗΧΑΝΙΣΜΟΣ τὴς κ.
Ἀλεξ. Παπαδόπουλου.

Βγῆκε καὶ ὁ Β' τόμος τὴς ΡΩΜΑΙ-ΓΚΗΣ
ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΗΣ τοῦ Μ. Φιλῆντα καὶ που-
λεῖται στὰ γραφεῖα μας δρ. 3 — οἱ δυὸ τόμοι
μαζὶ δρ. 5.

ΓΛΩΣΣΑ ΚΑΙ ΖΩΗ τοῦ Ἐλισαίου Γιαννί-
δη (ἐκδόση Β') δρ. 2.

Ο "ΝΟΥΜΑΣ", ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΕΡΙΑΚΗ

Διευθυντής : Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ : ΔΡΟΜΟΣ ΠΗΠΟΚΡΑΤΗ, ἀρ. 11, ΑΘΗΝΑ.

Συνδρομὴ χρονιάτικη : Γιὰ τὴν Ἑλλάδα καὶ γιὰ τὴν
Κρήτη δρ. 10. Γιὰ τὸ ἐξωτερικὸ φρ. χρ. 12. — Γιὰ
τὶς ἐπαρχίες δεχόμεστε καὶ τρίμηνες συνδρομές (3 δρ.
τὴν τρίμηνα). Κανένας δὲ γράφεται συνδρομητῆς ἢ δὲ
στεῖλει μπροστὰ τὴ συνδρομὴ του.

20 λεπτὰ τὸ φύλλο, 20. — Τὰ περαιομένα φύλλα που-
λιῶνται στὸ γραφεῖο μας στὴ διπλὴ τιμῇ.

Βρίσκεται στὴν Ἀθήνα σ' ὅλα τὰ κωσῖα, καὶ σὶς ἐπαρ-
χίες στὰ Πρακτορεῖα τῶν Ἐφημερίδων.

ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ

ΕΘΝΙΚΟ ΘΕΑΤΡΟ. ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΤΟΥ ΤΥΠΟΥ.
ΔΙΚΑΣΤΙΚΗ ΙΣΟΒΙΟΤΗΤΑ. ΤΟΥ ΣΠΑΘΙΟΥ.
Η ΦΟΥΝΤΑ.

ΓΙΝΕΤΑΙ λόγος τὶς τελευταῖες μέρες γιὰ μιὰ ἐπό-
φαση τοῦ πρωθυπουργοῦ Βενιζέλου νὰ ἰδρῶση ἐθνικὸ
θέατρο μ' ἐπιχορήγησι τοῦ Κράτους. Ἐἴτεν ἀνάγκη
πιά νὰ νοιώσῃ ἢ Πολιτεία τὴν ὑποχρέωση ποὺ ἔχει
στὰ σύγχρονα γράμματα νὰ βοηθήσῃ καὶ αὐτὴ μ' ἐπίσημο
τρόπο καὶ μὲ χρήματα δικὰ τὴς τὴν καλλιέργειαν τὴς
φιλολογίας, στὸ θέατρο καὶ στὴ μόρφωση μιᾶς κάποιας
ἀντίληψης τὴς κοινωνίας μας ἀπάνου σὲ ζητήματα
τὴς Τέχνης. Πολλές φορές ἀπὸ τὶς σελῆς τοῦτες ἀ-
κούστηκε φωνὴ γιὰ τὸν ξεπεσμὸ τὴς κοινωνικῆς ἀν-
τίληψης γενικὰ γιὰ τὰ ζητήματα ποὺ σκετίζονται μὲ
τὰ ρωμαϊκά γράμματα, καὶ μάλιστα γιὰ τὴ θεατρικὴ
βιομηχανία ποὺ πλημμυρίζει κάθε καλοκαίρι τὸ θέα-
τρο μας. Ἀκόμα ὁ «Νουμάς» εἶταν ἐκεῖνος ποὺ χτυ-
χησε κατακέφαλα τὸ μακαρίτικο «Βασιλικὸ Θέατρο»
ποὺ ἤρθε νὰ κολακῆσῃ τὴν τέτοια βιομηχανία, καὶ
νὰνερβάσῃ σὶς σανίδες τὴς σκηνῆς τὴν παράδοσιν ποὺ
κληροδότησαν τὰ σκολειὰ μας στὰ διαστραμμένα μυαλὰ
τῶ συγκαιρινῶ μας ψευτογραμματισμένονε Ρωμιῶν.
Ἡ καινούργια καὶ ἄπληρη θεατρικὴ μας φιλολογία
ὑποθέτομε πὼς θὰ βρῆ θέσιν ἀποκλειστικὰ,
μαζὶ βέβαια μὲ τ' ἀριστοτεχνήματα τὴς ξένης τέχνης,
στὸ «ἐθνικὸ θέατρο» ποὺ σκεδιάζεται.

Μῆς τὸ ξασφαλίζει αὐτὸ ἢ προτίμησι τοῦ ποιητῆ
Παλαμᾶ γιὰ τὴ διεύτησι τοῦ τέτοιου θεάτρου, γιὰτὶ ὁ
Παλαμᾶς δέιχτηκε ἴσια μὲ σήμερα ὁ μόνος χαρακτήρας
πάνου σὲ κάθε ζήτημα, ποὺ καταπάτησε τὶς διά-
φορες ἐπιφύλαξες, δειλίαι καὶ ἀδυναμίες καὶ κήρυξε
μεγαλόφωνα τὴν πίστιν καὶ τὴν ἀλήθειαν, σὲ
καιρὸ ποὺ ὅλοι οἱ λεβέντηδες τὴς πέννας κοίταζαν νὰ
χωθοῦν κάτω ἀπὸ κάθε ἐπιφύλαξιν γιὰ νὰ μὴ θί-
ξουν τὴν κοινὴ Γνώμην. Καὶ τέτοιος χαρακτήρας ἐλπί-
ζομε πὼς θὰ δειχτῇ ὁ Παλαμᾶς καὶ πάνου στὸ θεα-
τρικὸ μας ζήτημα, ἂν ἀποφασίσῃ νὰ τὸ ἀδράξῃ καὶ
αὐτὸ στὰ χέρια του, γιὰ νὰ χτυπήσῃ κάτω τοὺς κάθε
λογῆς ἐκμεταλλευτῆς τὴς ἀμορφωσίαις τοῦ δασκαλο-
θερμένου κοινοῦ μας.

Ο ΑΒΑΖΟΣ ΜΑΣ

ΓΡΑΨΑΝΤΕ οί ημεριδές πός στό σκέδιο τής Κυβέρ-
νησης γιά τή μεταρρύθμιση τοῦ Συνταγματικοῦ ζήτη,
ἐπιφέρει καί κάποια διάταξη ποῦ περιορίζει τή λευτεριά
τοῦ Τύπου. Ἄν αὐτό εἶναι ἀληθινό, ἀξιῶζει πρῖν ἀποφασίσῃ
ἡ Βουλὴ τέτοια μεταρρύθμιση νά καλοσκοπεύτῃ τὸ πρόβλημα.
Ὁ ρωμαϊκὸς τύπος βέβαια δὲ βρίσκεται σὲ καλὰ χέρια,
τουλάχιστο ὁ περισσότερο. Αὐτὸ ὅμως δὲ θὰ πῆ πὸς εἶ-
ναι κατ'ἀλλήλου μέσο ἠθικοποίησης καὶ ἀνοσημοῦ τοῦ Τύ-
που ὁ περιορισμὸς τῆς λευτεριάς του. Κι ἂν ἀκόμα παρα-
δοχτοῦμε πὸς ἡ σημερινὴ ξετσιπωσιὰ τῆς δημοσιογραφί-
ας μας ἔφερε κακὰ ἀποτελέσματα σὲ ὀρισμένους περι-
πτώσεις, πάλι δὲν εἶναι ἀρετὸ γιὰ νά δέσουμε τή γλώσσα
τοῦ Τύπου. Προτιμότερα εἶναι τὰ κακὰ τῆς ἀπόλυτης λευ-
τεριάς, ἀπὸ τὰ κακὰ ποῦ μπορεῖ νά φέρῃ γενικά τὸ γκρό-
μισμα τῆς λεύτερας γνώμης. Τραγανία τῆς σκέψης καί
τῆς ιδέας εἶναι βαρβαρότητα ποῦ δὲν παρῶζει στὰ ση-
μερινὰ χρόνια, γιατί εἶναι ἴδια καταστροφὴ τῆς πρώτης
βίωσης τοῦ πολιτισμοῦ.

ΟΛΟΙ ὁμολογοῦν πὸς ἡ Δικαιοσύνη στὴν Ἑλλάδα
παίει κατὰ διαβολόν. Σὲ τοῦτο φρεσὶα γιάνει οἱ δικαστι-
κοί, ἀνώτεροι καί κατώτεροι ποῦ τή μοιροῦν σίγωνα
μὲ τοὺς κανόνες τῆς πολιτικῆς καὶ κοινωνικῆς συναλλαγῆς.
Γι' αὐτὸ δὲ θὰ εἶταν περιττὴ τόση μὲ τὴν εὐκαιρία τῆς
ἀναθεωρητικῆς βουλῆς νά φημιστῇ ἡ ἀναστολὴ τῆς ἰσο-
ρροπίας τῶν δικαστῶν καί νά κερθῇ ἀπὸ μιὰ καλλιπῆ
ἐπιτροπὴ, ὅχι μονήρι ἢ ἐπιστημονικὴ τους ἰκανότη, μὴ
καὶ ὁ χαρακτήρας καί ἡ ἀτομικὴ τους αἰσία, ποῦ ἐπιπέ-
ζουν βιωτέτερα ἀπὸ κάθε ἄλλο προσόντο. Γιατί οἱ περισ-
σότεροι ἀπὸ τοὺς σημερινούς δικαστῆς μας μάθικαν στὸ
σῶμα τῆς Δικαιοσύνης μὲ κομφαριές καί μέσα κ' ἔχουν
συνήθεια νά καλλιεργοῦν τὰ μέσα καί νά πληθαίνουν τίς
κομφαριές σὲ βάρος τῆς Δικαιοσύνης, γιὰ νά σφουρά-
ρουν προβιβασμούς καί θέσεις. Ὅπως μὲ τέτοια Δικαιο-
σύνη, δὲν μπορεῖ νά θεμελιωθῇ κράτος. Ἡ ἀναστολὴ τῆς
ἰσορροπίας ποῦ πρώτος ἐήργησε τὴν ἀνάγκη τῆς ὀ δικη-
γόρου καὶ Ἀλέξανδρος Μιλωνίδης μὲ ἀξιόλογο ἄρθρο του,
πρέπει νά εἶναι ἡ ἀρχὴ τῆς γλιωπομένης ἀνορθώσεως.

ΤΙΣ τελευταῖες μέρες πάλι ἀκουστήκανε φασαρίες γιὰ
στρατιωτικὰ κλήματα. Στὴ Ρεμισσὴν συχνὰ ὅλα τὰ
πράγματα καταρρακωδίζονται, καί δὲν εἶναι παράξενο πὸς
καί ἡ περιφρονη ἐπανόσταση τοῦ στρατοῦ ἀρχισε νά γίνε-
ται ἀντικείμενο κομωδίας. Μὰ ποτέ δὲν περιέλαμνε καί
τέτοια κομωδία νά παίζετα ἀπὸ τὸν ἴδιον τὸν στρατό.
Ἐξὸν ἀ νομίζῃ πὸς ὁ κομωδικὸς εἶναι ἓνα μῦθος κα-
τ'ἀλλήλου γιὰ νά ταλαινίζετα μὲ τίς διάφορες ἰδιωτροπίες
τοῦ σπαθιοῦ, ποῦ ἀγωνίστηκε καὶ ἀγωνίζεται νά φορηθῇ
στὴ φούντα τῶν ὄσους μιστοῦς καί γαλόνια μπορεῖ νά
κωπῆσῃ. Ἄς κοιτάξῃ μονήρι νά δέσῃ τὴ φούντα στέρεα
καί νά τὴν κἀμῃ μεταξολωστή μήπως κωμῆ μέγα ἀπὸ
τὸ πολὺ φούνομα σπῆσι.

Ἄν μπορεῖ πιά κανεὶς νά μένει κομφωμένος στὴ θέση
του καὶ σείεται ἢ γίει πᾶσι ἢ μπροστὰ ἢ πίσω.

ΤΟΥΑΣΤΟΥΣ

Πάντα μπροστά. Τοῦ γίνονται πολλοὶ γιὰ λίγοι, ἐκείνοι
καί μετρητοὶ καί διαλεμένοι, ὅσοι βιαστᾶν, γιατί ἔχουν
μὲς στὰ πλευρόνια τους πνοὴ τοῦ ἀέρα τοῦ δικοῦ του.

Ἐνας ἀπὸ τοὺς λίγοι καὶ ἓνας ἀπὸ τοὺς με-
τρημένους καὶ ὁ Ἀβάζος μας. Τὰ Πατήσια θάψανε τὸ
περασμένο Σχῆμα τὸ γιατρό τους τὸν ἀκούραστο,
τὸν πονόφυγο, τὸν καλόγνωμο, τὸ φιλόηρωπο. Ἐ-
μεῖς ὅμως χάσαμε καί κλαίμε τὸν Ἀβάζο μας, ἓναν
ἀπὸ τοὺς λίγοι μας καί ἀπὸ τοὺς διαλεχτούς μας,
τὸ συναγωνιστὴ μας τὸν ἀγαπημένο, τὸν ἄηρωπο μὲ
τὸ ξᾶστερο μυαλὸ καί μὲ τὸ διακμαντένιο τὸ χαρ-
αχτήρα τὴν πὸ παγινιδιάρα καί τὴν πὸ γλεντζέ-
δικὴ πέννα ποῦ φανερώθηκε τὰ τελευταῖα τοῦτα
χρόνια στὰ νεσελληνικά τὰ γράμματα.

Φημιόμαστε πὸς τονέ χαρήκαμε ὅτα μᾶς πρω-
τόρηε, κρυμένος στὸ ψευτόνομα τοῦ Judas Errant,
μὲ τὰ τραγουδάκια, κ' ὕστερα μὲ τὰ γλεντζεδικά
του τὰ δηγήματα, τὰ πρώτα πρώτα χρόνια τοῦ
«Νουμά». Τοῦ ζητήσαμε τὸ ἀληθινὸ του ἄνομα, καί
αὐτὸς μᾶς ἔδωσε ἓνα ψεύτικο, ἓνα τάχα παρανόμι
ἀληθινέ, καί καί τοῦ γράψαμε καί μὲ καίνο τὸ πα-
ρανόμι μᾶς ἀπαντοῖσε. Ἐνα δυὸ χρόνια ἀλάκκιρα,
ὅταν ξαφνικά μιὰ πρωτοχρονιά, ὕστερ' ἀπὸ τὸ ἀξέ-
χαστο δῆγημά του «Μπήχαν κλέφτες στὸ μαντρί»,
μᾶς ξεφανέρωσε, μ' ἓνα γραμμιατάκι του χαριτωμέ-
νο, πὸς εἶναι ὁ Ἀβάζος, ὁ σαφὸς Πατησιώτης για-
τρός, ὁ ὕψηγητῆς τῆς Ὀφθαλμολογίας στὸ Πανε-
πιστήμιο—ἓνας σοβαρὸς δηλ. ἄηρωπος, ἀφροσιωμένος
στὴν ἐπιστήμη του καί στὴ δουλειά του, ποῦ μπο-
ροῦσε νά περάσει καί γιὰ σχολαστικὸς σ' ἓναν ποῦ
δὲν τὸν ἔξερε καί σ' ἓναν ποῦ δὲν πρόσεχε στὴν
προδότρα τσακινιά τῆς ματιᾶς του. Ἐξῆπινα μά-
τια, φλόγαρα μάτια, γιομάτα φλόγα καί γιομάτα λα-
λοσύνη καί γιομάτα εὐλικρίνεια.

Ὅση σκληρόδα ἔδειξε ἡ Φύση στὸν ἐξωτερικὸ
τὸν ἄηρωπο, μὲ τόση ἀπλοχεριὰ σκόρπισε τὰ ξετί-
μητα τὰγαθὰ τῆς στὸν ἄηρωπο τὸν ἐσωτερικέ. Τὸ
κορμί του δὲν τὸ γνοιάστηκε καθόλου ἡ Φύση τὸ
χαραχτήρα του καί τὴν ψυχὴ του γνοιάστηκε. Καί
τὸν ἐσωτερικὸ Ἀβάζο τὸν ἐπλασε ἠρακίον, τὸν ἐπλα-
σε ἀληθινὸν Ἀπόλλωνα.

Τὸ «μέσα πλοῦτος» του τὸ εἶδαμε μεῖς καί τὸ
χαρήκαμε, ἐμεῖς, δηλ. οἱ λίγοι, οἱ δυὸ τρεῖς, ποῦ
τονέ γνωρίσαμε ἀπὸ κοντά, ἀπὸ παραπολὺ κοντά.
Οἱ ἄλλοι ἂς ψάξουνε τὰ δηγήματά του, ξεχωριστὰ
τὸ «Μπήχαν κλέφτες στὸ μαντρί» καί τὸ «Στὸν
Κάθο», νὰν τὸ βροῦνε. Γιατί στὰ δηγήματά του αὐ-
τά, κάτω ἀπὸ τὴ γητεύτρα ἀφρονισιὰ γιὰ τὸ τέ-
χνικὸ ξετύλιγμα τῆς ὑπόθεσης καί κάτω ἀπὸ μιὰ